

foreløbig — nøjedes med een Pige. Jeg kan jo selv spasere med Børnene.“

Per hørte hende knap. Han havde lagt Cigaren fra sig. Blodet bankede endnu rundtom i hans Krop. Han følte sig ganske mat efter den Angst, der var faret gennem ham.

„Der er kun een Ting, som bekymrer mig,“ vedblev Inger paa sin rolige Maade.

„Hvad er det?“ spurgte Per.

Det varede lidt, før hun fortsatte.

„Jeg har forresten længe tænkt paa at tale med dig derom. Men du har jo været saa utilnærmelig i den senere Tid.“

„Har jeg? Nu forveksler du vistnok mig med dig selv,“ sagde han spøgefuldt afledende. „Det er jo netop dig, som har gaaet saa fordægtig omkring i de sidste Dage. Hvad er det saa, du har haft paa Hjerte?“

„Jeg har villet spørge dig, Per, om du ikke tror, du kunde gøre dig Umage for at være noget mere for Børnene. Jeg veed naturligvis godt, at du holder af dem; men jeg kan mærke paa dem — og særlig paa Hagbarth — at de føler det som et Savn, at du ikke tager dig noget mere af dem.“

„Hvad skal det sige, Inger? Tager jeg mig ikke af Børnene?“

„Ja, jeg veed, hvad du mener. I Øjeblikke, naar du er oplagt til det, kan det mere dig at lege med dem. Og det er de jo ogsaa altid glade for. Men til andre Tider viser du dem fra dig paa en Maade, som de ikke forstaar, — og det gør dem usikre og ufrimodige overfor dig. Og nu er det, jeg er bange for, om vi skulde komme til København, hvor du sagtens vil blive meget mere beskæftiget udenom, at Børnene saa skal blive helt fremmede for dig, — og du for dem.“

„Men jeg begriber det virkelig ikke. Jeg synes dog, at jeg altid — —.“

„Du veed vist ikke rigtig, hvor meget du gaar for dig selv, Per,“ afbrød Inger ham med et undertrykt lille Suk. „Naturligvis tænker du heller ikke paa det, naar du altfor tydeligt lader Børnene mærke, at de er dig til Besvær. Men for saadan noget har Børn en fin Fornemmelse, kan du tro. Jeg synes derfor, at